

II

*(Komunikaty)*KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

UKŁAD MONETARNY

pomędzy Unią Europejską a Księstwem Monako

(2012/C 310/01)

UNIA EUROPEJSKA, reprezentowana przez Republikę Francuską i Komisję Europejską,

oraz

KSIĘSTWO MONAKO,

mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 974/98 z dnia 3 maja 1998 r. w dniu 1 stycznia 1999 r. euro zastąpiło walutę każdego państwa członkowskiego uczestniczącego w trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej, w tym Francji.
- (2) Stosunki między Francją a Księstwem Monako w kwestiach walutowych i bankowych były uregulowane już przed wprowadzeniem euro na mocy dwustronnych umów, w szczególności na mocy zawartego w dniu 14 kwietnia 1945 r. porozumienia dotyczącego kontroli walutowej oraz układu o dobrosąsiedzkich stosunkach z dnia 18 maja 1963 r.
- (3) Księstwo Monako zostało uprawnione do stosowania euro jako waluty urzędowej począwszy od dnia 1 stycznia 1999 r. na mocy decyzji Rady z dnia 31 grudnia 1998 r. ⁽¹⁾.
- (4) W dniu 24 grudnia 2001 r. Unia Europejska, reprezentowana przez Republikę Francuską wraz z Komisją i Europejskim Bankiem Centralnym, zawarła układ monetarny z Księstwem Monako. Układ o dobrosąsiedzkich stosunkach, zawarty pomiędzy Republiką Francuską a Księstwem Monako, został w związku z tym odpowiednio zaktualizowany.
- (5) Zgodnie z niniejszym układem monetarnym Księstwo Monako ma prawo nadal stosować euro jako walutę urzędową, a banknotom i monetom euro przyznawać status prawnego środka płatniczego. Przepisy Unii Europejskiej wymienione w załączniku do niniejszego układu stosuje się na terytorium Księstwa Monako na warunkach przewidzianych w niniejszym układzie.
- (6) Księstwo Monako powinno zapewnić stosowanie na swoim terytorium przepisów UE dotyczących banknotów i monet denominowanych w euro; wspomniane banknoty i monety należy właściwie zabezpieczyć przed fałszowaniem; istotne jest, aby Księstwo Monako podjęło wszelkie środki niezbędne do walki z fałszowaniem pieniędzy i współpracowało w tej kwestii z Komisją, Europejskim Bankiem Centralnym, Francją i Europejskim Urzędem Policji (Europol).

⁽¹⁾ Dz.U. L 30 z 4.2.1999, s. 31.

- (7) Niniejszy układ monetarny nie daje żadnych praw instytucjom kredytowym, ani, w stosownym przypadku, innym instytucjom finansowym prowadzącym działalność na terytorium Księstwa Monako, w zakresie swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług w Unii Europejskiej. Nie daje również żadnych praw instytucjom kredytowym, ani, w stosownym przypadku, innym instytucjom finansowym prowadzącym działalność na terytorium Unii Europejskiej w zakresie swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług w Księstwie Monako.
- (8) Niniejszy układ monetarny nie zobowiązuje w żaden sposób EBC ani krajowych banków centralnych do włączenia instrumentów finansowych Księstwa Monako do wykazu(-ów) papierów wartościowych kwalifikujących się do operacji w ramach polityki pieniężnej prowadzonej przez Europejski System Banków Centralnych.
- (9) Księstwo Monako posiada na swoim terytorium spółki zarządzające portfelem na rzecz osób trzecich lub przekazujące zlecenia, których świadczone usługi są regulowane wyłącznie prawem monakijskim, bez uszczerbku dla obowiązków wymienionych w art. 11 ust. 6. Spółki te nie mają dostępu do systemów płatności i rozrachunku papierów wartościowych.
- (10) W poszanowaniu ciągłości więzów historycznych istniejących pomiędzy Francją a Księstwem Monako oraz zasad ustanowionych układem monetarnym z dnia 24 grudnia 2001 r. Unia Europejska i Księstwo Monako zobowiązują się współpracować w dobrej wierze w celu zapewnienia w całości skuteczności niniejszego układu.
- (11) Należy powołać wspólny komitet, w którego skład wejdą przedstawiciele Księstwa Monako, Republiki Francuskiej, Komisji Europejskiej i EBC, którego zadaniem będzie analiza stosowania postanowień niniejszego układu, podejmowanie decyzji, na warunkach określonych w art. 3, w sprawie rocznego pułapu emisji monet, ocena adekwatności minimalnego odsetka monet wprowadzanych do obiegu zgodnie z wartością nominalną oraz podjętych przez Księstwo Monako środków mających na celu wdrożenie odpowiednich przepisów Unii Europejskiej.
- (12) Organem właściwym do rozstrzygania sporów, które mogą powstać w związku z niewykonaniem obowiązku lub nieznaną jakością przepisów przewidzianych w niniejszym układzie, oraz co do których stwierdzono, że strony nie osiągnęły porozumienia, powinien być Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Księstwo Monako jest uprawnione do stosowania euro jako waluty urzędowej zgodnie ze zmienionymi rozporządzeniami (WE) nr 1103/97 oraz (WE) nr 974/98. Księstwo Monako przyznaje banknotom i monetom euro status prawnego środka płatniczego.

Artykuł 2

Księstwo Monako emituje banknoty i monety wyłącznie po uzgodnieniu warunków emisji z Unią Europejską. Warunki emisji monet euro, począwszy od dnia 1 stycznia 2011 r., określono w poniższych artykułach.

Artykuł 3

1. Roczny pułap (w ujęciu wartościowym) emisji monet euro przez Księstwo Monako oblicza się jako sumę:

części stałej, której wstępna kwota na rok 2011 wynosi 2 340 000 EUR, oraz

części zmiennej, odpowiadającej (w ujęciu wartościowym) średniej emisji monet przez Republikę Francuską w przeliczeniu na jednego mieszkańca w roku (n-1) pomnożonej przez liczbę mieszkańców Księstwa Monako.

Wspólny komitet może dokonywać corocznej aktualizacji części stałej w celu uwzględnienia inflacji – na podstawie zharmonizowanego indeksu cen konsumpcyjnych odnotowanego we Francji w roku (n-1) – oraz ewentualnych znaczących zmian na rynku kolekcjonerskich monet euro.

2. Księstwo Monako może również emitować specjalne monety okolicznościowe i/lub monety kolekcjonerskie z okazji wydarzeń o istotnym dla niego znaczeniu. W przypadku gdy emisja specjalna doprowadzi do przekroczenia pułapu emisji określonego w ust. 1, wartość tej emisji zostaje uznana za wykorzystanie pozostałej części pułapu na poprzedni rok i/lub odjęta od pułapu na następny rok.

Artykuł 4

1. Monety euro emitowane przez Księstwo Monako i monety emitowane przez państwa członkowskie Unii Europejskiej, które przyjęły euro, są identyczne pod względem wartości nominalnej, statusu prawnego środka płatniczego, parametrów technicznych, wzornictwa wspólnej strony i wspólnych elementów wzorniczych strony narodowej.

2. Księstwo Monako z wyprzedzeniem powiadamia Komisję o projektach narodowych stron monet euro, a Komisja sprawdza ich zgodność z przepisami UE.

Artykuł 5

Francja udostępnia Księstwu Monako mennicę w Paryżu (*Hôtel de la monnaie de Paris*), aby umożliwić Księstwu bicie monet zgodnie z art. 18 układu o dobrosąsiedzkich stosunkach zawartego pomiędzy Francją a Księstwem Monako w dniu 18 maja 1963 r.

Artykuł 6

1. Do celów zatwierdzenia całkowitej wielkości emisji Francji przez Europejski Bank Centralny zgodnie z art. 128 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, liczba monet emitowanych przez Księstwo Monako dodawana jest do liczby monet emitowanych przez Francję.

2. Najpóźniej dnia 1 września każdego roku Księstwo Monako powiadamia Republikę Francuską o wielkości emisji i wartości nominalnej monet euro, które zamierza wyemitować w następnym roku. Księstwo Monako powiadamia również Komisję o przewidzianych warunkach emisji tych monet.

3. Księstwo Monako przekazuje wymienione w ust. 2 informacje dotyczące roku 2011 z chwilą podpisania niniejszego układu.

4. Bez uszczerbku dla emisji monet kolekcjonerskich Księstwo Monako wprowadza do obiegu zgodnie z wartością nominalną co najmniej 80 % monet euro wyemitowanych każdego roku. Co pięć lat wspólny komitet analizuje adekwatność minimalnego odsetka monet wprowadzanych do obiegu zgodnie z wartością nominalną i może zdecydować o jego zmianie.

Artykuł 7

1. Księstwo Monako ma prawo do emisji kolekcjonerskich monet euro. Są one uwzględniane w rocznym pułapie, o którym mowa w art. 3. Księstwo Monako emituje kolekcjonerskie monety euro zgodnie z wytycznymi UE dotyczącymi kolekcjonerskich monet euro, które wymagają m.in. zastosowania parametrów technicznych, wzornictwa i denominacji umożliwiających odróżnienie kolekcjonerskich monet euro od monet przeznaczonych do obiegu.

2. Emitowane przez Księstwo Monako monety kolekcjonerskie nie mają statusu prawnego środka płatniczego w Unii Europejskiej.

Artykuł 8

Księstwo Monako podejmuje wszelkie środki niezbędne do walki z fałszowaniem pieniędzy i współpracą w tej kwestii z Komisją, Europejskim Bankiem Centralnym, Francją i Europejskim Urzędem Policji (Europol).

Artykuł 9

Księstwo Monako zobowiązuje się do:

- a) stosowania aktów prawnych i przepisów UE wymienionych w załączniku A i wchodzących w zakres stosowania art. 11 ust. 2, które są stosowane bezpośrednio przez Francję, lub przepisów przyjętych przez Francję w celu transpozycji tych aktów prawnych i tych przepisów zgodnie z zasadami określonymi w art. 11 ust. 2 i 3;
- b) przyjęcia środków równoważnych z aktami prawnymi i przepisami Unii Europejskiej wymienionymi w załączniku B, które są bezpośrednio stosowane przez państwa członkowskie, lub w odniesieniu do których państwa te dokonują transpozycji, na zasadach określonych w art. 11 ust. 4, 5 i 6, w następujących obszarach:
  - prawo bankowe i finansowe, jak również przeciwdziałanie praniu pieniędzy w obszarach przewidzianych w art. 11 i zgodnie z zasadami tam przewidzianymi,
  - zapobieganie oszustwom i fałszowaniu gotówkowych i bezgotówkowych środków płatniczych, medali i żetonów;
- c) stosowania bezpośrednio na swoim terytorium aktów prawnych i przepisów Unii Europejskiej dotyczących banknotów i monet euro, jak również środków niezbędnych do stosowania euro jako jednej waluty, przyjętych na mocy art. 133 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, chyba że niniejszy układ stanowi wyraźnie inaczej. Komisja, za pośrednictwem wspólnego komitetu, przekazuje monackim organom władzy wykaz odpowiednich aktów prawnych i przepisów.

Artykuł 10

1. Instytucje kredytowe oraz, w razie potrzeby, inne instytucje finansowe upoważnione do prowadzenia działalności na terytorium Księstwa Monako mogą, na warunkach określonych w art. 11, mieć dostęp do międzybankowych systemów płatności i rozrachunków oraz do systemów rozrachunku papierów wartościowych Unii Europejskiej, na takich samych zasadach jak instytucje kredytowe, oraz, w razie potrzeby, inne instytucje finansowe prowadzące działalność na terytorium Francji, pod warunkiem że spełniają warunki określone w odniesieniu do dostępu do tych systemów.

2. Instytucje kredytowe oraz, w razie potrzeby, inne instytucje finansowe prowadzące działalność na terytorium Księstwa Monako podlegają, na warunkach określonych w art. 11, tym samym zasadom wdrażania przez *Banque de France* przepisów ustanowionych przez EBC w zakresie instrumentów i procedur polityki pieniężnej jak instytucje kredytowe oraz, w razie potrzeby, inne instytucje finansowe prowadzące działalność we Francji.

Artykuł 11

1. Na terytorium Księstwa Monako zastosowanie mają akty prawne przyjęte przez Radę w zastosowaniu art. 129 akapit

czwarty Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w powiązaniu z art. 5.4 lub 19.1, lub 34.3 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (zwanego dalej „statutem”), przez EBC w zastosowaniu wspomnianych wyżej aktów prawnych przyjętych przez Radę lub art. 5, 16, 18, 19, 20, 22 bądź art. 34.3 statutu, lub przez *Banque de France* w celu wdrożenia aktów prawnych przyjętych przez EBC. Dzieje się tak również w odniesieniu do ewentualnych zmian tych aktów.

2. Księstwo Monako stosuje przepisy prawa, przyjęte przez Francję w celu transpozycji aktów prawnych Unii dotyczących działalności instytucji kredytowych i nadzoru nad nimi oraz zapobiegania ryzyku systemowemu systemów płatności oraz systemów płatności i rozrachunku papierów wartościowych, wymienione w załączniku A. W tym celu Księstwo Monako stosuje po pierwsze przepisy francuskiego kodeksu walutowego i finansowego dotyczące działalności instytucji kredytowych i nadzoru nad nimi oraz akty regulacyjne przyjęte w celu ich wykonania zgodnie z układem francusko-monakijskim dotyczącym kontroli walutowej z dnia 14 kwietnia 1945 r. oraz późniejszymi listami interpretacyjnymi w sprawie regulacji bankowych wymienionymi pomiędzy rządem Republiki Francuskiej a rządem Jego Najjaśniejszej Wysokości Księcia Monako, odpowiednio z dnia 18 maja 1963 r., 10 maja 2001 r., 8 listopada 2005 r. i 20 października 2010 r., oraz po drugie – przepisy francuskiego kodeksu walutowego i finansowego dotyczące zapobiegania ryzyku systemowemu systemów płatności i systemów rozrachunku papierów wartościowych.

3. Wykaz znajdujący się w załączniku A będzie zmieniany przez Komisję przy każdej zmianie wymienionych aktów prawnych oraz za każdym razem, gdy Unia Europejska przyjmie nowy akt, z uwzględnieniem ich daty wejścia w życie oraz transpozycji. Akty prawne oraz przepisy wymienione w załączniku A są stosowane przez Księstwo Monako z chwilą ich włączenia do prawa francuskiego zgodnie z przepisami, o których mowa w ust. 2. Przy każdej zmianie zaktualizowany wykaz jest publikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

4. Księstwo Monako przyjmuje środki równoważne ze środkami przyjętymi przez państwa członkowskie w zastosowaniu aktów unijnych, które są niezbędne do wdrożenia niniejszego układu i znajdują się w załączniku B. Wspólny komitet, o którym mowa w art. 13, bada równowagę między środkami przyjętymi przez Monako a środkami podejmowanymi przez państwa członkowskie w zastosowaniu wspomnianych wyżej aktów prawnych Unii zgodnie z procedurą, którą ustalili przedmiotowy komitet.

5. Bez uszczerbku dla procedury przewidzianej w niniejszym artykule ust. 9 wykaz znajdujący się w załączniku B będzie zmieniany decyzją wspólnego komitetu. W tym celu Komisja, z chwilą ustanowienia nowego przepisu prawa w dziedzinie objętej niniejszym układem, oraz uznając, że przepis ten powinien być włączony do wykazu znajdującego się w załączniku B, informuje o tym Księstwo Monako. Księstwo Monako otrzymuje kopię dokumentów sporządzonych przez instytucje i organy Unii Europejskiej na różnych etapach procedury usta-

wodawczej. Komisja publikuje tak zaktualizowany załącznik B w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Wspólny komitet decyduje następnie o odpowiednich i rozszerzonych terminach wdrożenia przez Księstwo Monako nowych aktów prawnych i przepisów dodanych do załącznika B.

6. Księstwo Monako podejmuje skuteczne środki, równoważne z dyrektywami Unii Europejskiej wymienionymi w załączniku B, dotyczące walki z praniem pieniędzy, zgodnie z zaleceniami międzynarodowej Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF). O włączeniu do załącznika B regulacji Unii Europejskiej dotyczących walki z praniem pieniędzy decyduje za każdym razem wspólny komitet. Jednostki wywiadu finansowego Księstwa Monako i państw członkowskich UE kontynuują aktywną współpracę w walce z praniem pieniędzy.

7. Instytucje kredytowe oraz, w razie potrzeby, inne instytucje finansowe i agenci deklarujący prowadzenie działalności na terytorium Księstwa Monako podlegają sankcjom i procedurom dyscyplinarnym wdrażanym w przypadku nieznamośći aktów prawnych, o których mowa w poprzednich ustępach. Księstwo Monako dopilnowuje wykonania sankcji nakładanych przez właściwe organy zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu.

8. Akty prawne, o których mowa w niniejszym artykule ust. 1, wchodzą w życie w Księstwie Monako z dniem ich wejścia w życie w Unii Europejskiej – w przypadku aktów opublikowanych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* – oraz z dniem ich wejścia w życie we Francji – w przypadku aktów opublikowanych w *Dzienniku Urzędowym Republiki Francuskiej*. Akty prawne o charakterze ogólnym, o których mowa w niniejszym artykule ust. 1 i które nie są opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w *Dzienniku Urzędowym Republiki Francuskiej*, wchodzą w życie z dniem poinformowania o nich organów monakijskich. Akty prawne o charakterze indywidualnym, o których mowa w niniejszym artykule ust. 1, stosują się z dniem poinformowania o nich ich adresatów.

9. Przed udzieleniem zezwolenia przedsiębiorstwom inwestycyjnym, które chcą rozpocząć działalność na terytorium Księstwa Monako i będą mogły oferować tam usługi inwestycyjne inne niż zarządzanie portfelem na rzecz osób trzecich lub przekazywanie zleceń, oraz bez uszczerbku dla obowiązków wymienionych w niniejszym artykule ust. 6, Księstwo Monako zobowiązuje się podjąć skuteczne środki równoważne ze środkami zawartymi w obowiązujących aktach prawnych Unii regulujących ten rodzaj usług. W drodze odstępstwa od procedury przewidzianej w niniejszym artykule ust. 5, akty te zostaną wówczas włączone przez Komisję do załącznika B.

Artykuł 12

1. Organem właściwym do rozstrzygania sporów utrzymujących się między stronami, które mogą powstać w związku z niewykonaniem obowiązku lub nieznamośćią przepisów przewidzianych w niniejszym układzie, i które nie mogły

zostać rozstrzygnięte przez wspólny komitet, jest Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Strony zobowiązują się podjąć wszelkie środki w celu polubownego rozstrzygnięcia sporu przez wspólny komitet.

2. Jeżeli doprowadzenie do polubownego rozstrzygnięcia sporu w ten sposób jest niemożliwe, Unia Europejska, działająca na podstawie zalecenia Komisji Europejskiej, oraz po zasięgnięciu opinii Francji i EBC, w odniesieniu do kwestii leżących w jej kompetencji, lub też Księstwo Monako, mogą wnieść skargę do Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli w wyniku uprzedniego rozpatrzenia sprawy przez wspólny komitet wydaje się, że druga strona uchybiła zobowiązaniu wynikającemu z niniejszego układu lub nie znała przepisu w nim przewidzianego. Wyrok Trybunału jest wiążący dla obu stron, które podejmują wszelkie środki niezbędne do zastosowania się do wyroku w terminie w nim określonym przez Trybunał.

3. W przypadku gdyby Unia Europejska lub Księstwo Monako zaniedbały podjęcia koniecznych środków służących zastosowaniu się do wyroku w wyznaczonym terminie, druga strona może rozwiązać układ ze skutkiem natychmiastowym.

4. Wszystkie wątpliwości związane z ważnością decyzji instytucji i organów Unii Europejskiej, podjętych w zastosowaniu niniejszego układu, należą wyłącznie do kompetencji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W szczególności wszelka osoba fizyczna lub prawna posiadająca miejsce zamieszkania/siedzibę na terytorium Księstwa Monako może skorzystać ze środków odwoławczych dostępnych dla osób fizycznych lub prawnych posiadających miejsce zamieszkania/siedzibę na terytorium Francji przeciwko aktom prawnym, których są one adresem, niezależnie od ich formy i charakteru.

Artykuł 13

1. W skład wspólnego komitetu wchodzi przedstawiciele Księstwa Monako i Unii Europejskiej. Wspólny komitet służy wymianie poglądów i informacji, a także przyjmuje decyzje, o których mowa w art. 3, 6 i 11. Komitet ten bada środki podjęte przez Księstwo Monako i dąży do rozwiązania ewentualnych sporów wynikających ze stosowania niniejszego układu. Wspólny komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

2. W skład delegacji UE wchodzi przedstawiciele Republiki Francuskiej, która tej delegacji przewodniczy, oraz przedstawiciele Komisji Europejskiej i Europejskiego Banku Centralnego. Delegacja Unii Europejskiej przyjmuje jednomyślnie swoje zasady i procedury.

3. Delegacja monakijska składa się z przedstawicieli wyznaczonych przez wicepremiera, a przewodniczy jej doradca rządu ds. finansów i gospodarki lub jego przedstawiciel.

4. Wspólny komitet zbiera się przynajmniej raz w roku, jak również za każdym razem gdy jeden z jego członków uzna to za konieczne, aby komitet mógł wypełnić zadania, za które jest odpowiedzialny na mocy niniejszego układu, w szczególności w zależności od zmian w prawodawstwie na szczeblu europejskim, francuskim, i monakijskim. Funkcję przewodniczącego sprawuje na zasadzie corocznej rotacji przewodniczący delegacji Unii Europejskiej lub przewodniczący delegacji monakijskiej. Wspólny komitet podejmuje decyzje na zasadzie jednomyślności stron.

5. Sekretariat wspólnego komitetu składa się z dwóch osób mianowanych, odpowiednio, przez przewodniczącego delegacji Unii Europejskiej i przewodniczącego delegacji monakijskiej. Sekretariat uczestniczy również w zebraniach komitetu.

Artykuł 14

Każda ze stron może wypowiedzieć niniejszy układ z zachowaniem rocznego okresu wypowiedzenia.

Artykuł 15

Niniejszy układ jest sporządzony w języku francuskim i będzie mógł, w razie potrzeby, zostać przetłumaczony na inne języki Unii Europejskiej. Jednakże jedynie wersja francuska jest autentyczna.

Artykuł 16

Niniejszy układ wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 2011 r.

Artykuł 17

Układ monetarny z dnia 24 grudnia 2001 r. traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego układu. Odniesienia do układu z dnia 24 grudnia 2001 r. rozumiane są jako odniesienia do niniejszego układu.

Sporządzono w Brukseli dnia w trzech oryginalnych egzemplarzach w języku francuskim.

W imieniu Unii Europejskiej

Olli REHN	François BAROIN
Wiceprzewodniczący Komisji Europejskiej ds. spraw gospodarczych i walutowych	Minister Gospodarki, Finansów i Przemysłu Republiki Francuskiej

W imieniu Księstwa Monako

Michel ROGER
Minister Stanu

ZAŁĄCZNIK A

Prawodawstwo w dziedzinie bankowości i finansów

Dyrektywa Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych: w zakresie przepisów mających zastosowanie do instytucji kredytowych (Dz.U. L 372 z 31.12.1986, s. 1)

zmieniona:

dyrektywą 2001/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. zmieniającą dyrektywy 78/660/EWG, 83/349/EWG oraz 86/635/EWG w zakresie zasad oceny rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, a także banków oraz innych instytucji finansowych (Dz.U. L 283 z 27.10.2001, s. 28)

dyrektywą 2003/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2003 r. zmieniającą dyrektywy 78/660/EWG, 83/349/EWG, 86/635/EWG i 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, banków i innych instytucji finansowych oraz zakładów ubezpieczeń (Dz.U. L 178 z 17.7.2003, s. 16)

dyrektywą 2006/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. zmieniającą dyrektywy Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, 83/349/EWG w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych, 86/635/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych oraz 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń (Dz.U. L 224 z 16.8.2006, s. 1)

Dyrektywa Rady 89/117/EWG z dnia 13 lutego 1989 r. w sprawie obowiązków w zakresie publikacji odnoszących się do rocznych sprawozdań finansowych oddziałów, utworzonych w państwie członkowskim, instytucji kredytowych i instytucji finansowych mających swoją siedzibę poza tym państwem członkowskim (Dz.U. L 44 z 16.2.1989, s. 40)

Dyrektywa 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych (wersja przekształcona): w zakresie przepisów mających zastosowanie do instytucji kredytowych (Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201)

zmieniona:

dyrektywą 2008/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2006/49/WE w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych, w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 76 z 19.3.2008, s. 54)

dyrektywą Komisji 2009/27/WE z dnia 7 kwietnia 2009 r. zmieniającą niektóre załączniki do dyrektywy 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do przepisów technicznych dotyczących zarządzania ryzykiem (Dz.U. L 94 z 8.4.2009, s. 97)

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/111/WE z dnia 16 września 2009 r. zmieniającą dyrektywy 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2007/64/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru oraz zarządzania w sytuacji kryzysowej (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 97)

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/76/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2006/48/WE oraz 2006/49/WE w zakresie wymogów kapitałowych dotyczących portfela handlowego i resekurytyzacji oraz przeglądu nadzorczego polityki wynagrodzeń (Dz.U. L 329 z 14.12.2010, s. 3)

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120)

Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 135 z 31.5.1994, s. 5)

zmieniona:

dyrektywą 2005/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2005 r. zmieniającą dyrektywy Rady 73/239/EWG, 85/611/EWG, 91/675/EWG, 92/49/EWG i 93/6/EWG oraz dyrektywy 94/19/WE, 98/78/WE, 2000/12/WE, 2001/34/WE, 2002/83/WE i 2002/87/WE w celu ustanowienia nowej struktury organizacyjnej komitetów w sektorze usług finansowych (Dz.U. L 79 z 24.3.2005, s. 9)

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE z dnia 11 marca 2009 r. zmieniającą dyrektywę 94/19/WE w sprawie systemów gwarancji depozytów w odniesieniu do poziomu gwarancji oraz terminu wypłaty (Dz.U. L 68 z 13.3.2009, s. 3)

Dyrektywa 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45)

zmieniona:

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/44/WE z dnia 6 maja 2009 r. zmieniającą dyrektywę 98/26/WE w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych oraz dyrektywę 2002/47/WE w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych w odniesieniu do systemów powiązanych i do wiarygodności kredytowych (Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s. 37)

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120)

Dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (wersja przekształcona): z wyjątkiem tytułów III i IV (Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1)

zmieniona:

dyrektywą Komisji 2007/18/WE z dnia 27 marca 2007 r. zmieniającą dyrektywę 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie włączenia niektórych instytucji do zakresu jej stosowania lub wyłączenia niektórych instytucji z zakresu jej stosowania oraz w zakresie traktowania ekspozycji wobec banków rozwoju wielostronnego (Dz.U. L 87 z 28.3.2007, s. 9)

dyrektywą 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. zmieniającą dyrektywę Rady 92/49/EWG oraz dyrektywy 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w zakresie zasad proceduralnych i kryteriów oceny stosowanych w ramach oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w podmiotach sektora finansowego (Dz.U. L 247 z 21.9.2007, s. 1)

dyrektywą 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającą dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającą dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1), w odniesieniu do przepisów tytułów I i II dyrektywy 2007/64/WE

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/24/WE z dnia 11 marca 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2006/48/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe, w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 81 z 20.3.2008, s. 38)

dyrektywą Komisji 2009/83/WE z dnia 27 lipca 2009 r. zmieniającą niektóre załączniki do dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do przepisów technicznych dotyczących zarządzania ryzykiem (Dz.U. L 196 z 28.7.2009, s. 14)

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniającą dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającą dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7), z wyjątkiem tytułu III dyrektywy 2009/110/WE

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/111/WE z dnia 16 września 2009 r. zmieniającą dyrektywy 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2007/64/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru oraz zarządzania w sytuacji kryzysowej (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 97)

dyrektywą Komisji 2010/16/UE z dnia 9 marca 2010 r. zmieniającą dyrektywę 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie wyłączenia określonej instytucji z zakresu jej stosowania (Dz.U. L 60 z 10.3.2010, s. 15)

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/76/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2006/48/WE oraz 2006/49/WE w zakresie wymogów kapitałowych dotyczących portfela handlowego i resekurytyzacji oraz przeglądu nadzorczego polityki wynagrodzeń (Dz.U. L 329 z 14.12.2010, s. 3)

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120)

Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych (Dz.U. L 125 z 5.5.2001, s. 15)

Dyrektywa 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych (Dz.U. L 168 z 27.6.2002, s. 43)

zmieniona:

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/44/WE z dnia 6 maja 2009 r. zmieniającą dyrektywę 98/26/WE w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych oraz dyrektywę 2002/47/WE w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych w odniesieniu do systemów powiązanych i do wierzitelności kredytowych (Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s. 37)

Dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1)

zmieniona:

dyrektywą 2005/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2005 r. zmieniającą dyrektywy Rady 73/239/EWG, 85/611/EWG, 91/675/EWG, 92/49/EWG i 93/6/EWG oraz dyrektywy 94/19/WE, 98/78/WE, 2000/12/WE, 2001/34/WE, 2002/83/WE i 2002/87/WE w celu ustanowienia nowej struktury organizacyjnej komitetów w sektorze usług finansowych (Dz.U. L 79 z 24.3.2005, s. 9)

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/25/WE z dnia 11 marca 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2002/87/WE w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 81 z 20.3.2008, s. 40)

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120)

Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG: w zakresie przepisów mających zastosowanie do instytucji kredytowych oraz z wyjątkiem art. 15, 31–33 i tytułu III (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1)

Sprostowanie do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145 z 30.4.2004) (Dz.U. L 45 z 16.2.2005, s. 18)

zmieniona:

dyrektywą 2006/31/WE Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. zmieniającą dyrektywę 2004/39/WE w sprawie rynków instrumentów finansowych w odniesieniu do niektórych terminów (Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 60)

dyrektywą 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. zmieniającą dyrektywę Rady 92/49/EWG oraz dyrektywy 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w zakresie zasad proceduralnych i kryteriów oceny stosowanych w ramach oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w podmiotach sektora finansowego (Dz.U. L 247 z 21.9.2007, s. 1)

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/10/WE z dnia 11 marca 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2004/39/WE w sprawie rynków instrumentów finansowych w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 76 z 19.3.2008, s. 33)

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120)

oraz uzupełniona:

rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1287/2006 z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzającym środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zobowiązań przedsiębiorstw inwestycyjnych w zakresie prowadzenia rejestrów, sprawozdań z transakcji, przejrzystości rynkowej, dopuszczania instrumentów finansowych do obrotu oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy (Dz.U. L 241 z 2.9.2006, s. 1)

dyrektywą Komisji 2006/73/WE z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzającą środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy (Dz.U. L 241 z 2.9.2006, s. 26)

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7), z wyjątkiem tytułu III dyrektywy 2009/110/WE

Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE: w odniesieniu do przepisów tytułów I i II dyrektywy 2007/64/WE (Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1)

Sprostowanie do dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. L 319 z 5.12.2007) (Dz.U. L 187 z 18.7.2009, s. 5)

zmieniona:

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/111/WE z dnia 16 września 2009 r. zmieniającą dyrektywy 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2007/64/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru oraz zarządzania w sytuacji kryzysowej (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 97)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12)

ZAŁĄCZNIK B

Przeciwdziałanie praniu pieniędzy

Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15)

zmieniona:

dyrektywą 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającą dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającą dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1), w odniesieniu do przepisów tytułów I i II dyrektywy 2007/64/WE

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/20/WE z dnia 11 marca 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2005/60/WE w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 76 z 19.3.2008, s. 46)

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniającą dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającą dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7) z wyjątkiem tytułu III dyrektywy 2009/110/WE

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120)

uzupełniona:

dyrektywą Komisji 2006/70/WE z dnia 1 sierpnia 2006 r. ustanawiającą środki wykonawcze do dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do definicji „osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne”, jak również w odniesieniu do technicznych kryteriów stosowania uproszczonych zasad należytej staranności wobec klienta oraz wyłączenia z uwagi na działalność finansową prowadzoną w sposób sporadyczny lub w bardzo ograniczonym zakresie (Dz.U. L 214 z 4.8.2006, s. 29)

rozporządzeniem (WE) nr 1781/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie informacji o zleceniodawcach, które towarzyszą przekazom pieniężnym (Dz.U. L 345 z 8.12.2006, s. 1)

rozporządzeniem (WE) nr 1889/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty (Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 9)

Przeciwdziałanie oszustwom i fałszowaniu pieniędzy

Decyzja ramowa Rady 2001/413/WSiSW z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie zwalczania fałszowania i oszustw związanych z bezgotówkowymi środkami płatniczymi (Dz.U. L 149 z 2.6.2001, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2182/2004 z dnia 6 grudnia 2004 r. dotyczące medali i żetonów podobnych do monet euro (Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 1)

zmienione:

rozporządzeniem Rady (WE) nr 46/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 2182/2004 dotyczące medali i żetonów podobnych do monet euro (Dz.U. L 17 z 22.1.2009, s. 5)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1338/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. ustanawiające środki niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem (Dz.U. L 181 z 4.7.2001, s. 6)

zmienione:

rozporządzeniem Rady (WE) nr 44/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 1338/2001 ustanawiające środki niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem (Dz.U. L 17 z 22.1.2009, s. 1)

Decyzja ramowa Rady 2000/383/WSiSW z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie zwiększenia ochrony poprzez sankcje karne i inne sankcje za fałszowanie w związku z wprowadzeniem euro (Dz.U. L 140 z 14.6.2000, s. 1)

zmieniona:

decyzją ramową Rady 2001/888/WSiSW z dnia 6 grudnia 2001 r. zmieniającą decyzję ramową 2000/383/WSiSW w sprawie zwiększenia ochrony poprzez sankcje karne i inne sankcje za fałszowanie związane z wprowadzeniem euro (Dz.U. L 329 z 14.12.2001, s. 3)

Decyzja Rady 2001/887/WSiSW z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie ochrony euro przed fałszowaniem (Dz.U. L 329 z 14.12.2001, s. 1)

Decyzja Rady 2009/371/WSiSW z dnia 6 kwietnia 2009 r. ustanawiająca Europejski Urząd Policji (Europol) (Dz.U. L 121 z 15.5.2009, s. 37)

Decyzja Rady 2001/923/WE z dnia 17 grudnia 2001 r. ustanawiająca program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) (Dz.U. L 339 z 21.12.2001, s. 50)

zmieniona:

decyzją Rady 2006/75/WE z dnia 30 stycznia 2006 r. zmieniającą i rozszerzającą decyzję 2001/923/WE ustanawiającą program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) (Dz.U. L 36 z 8.2.2006, s. 40)

decyzją Rady 2006/849/WE z dnia 20 listopada 2006 r. zmieniającą i rozszerzającą decyzję 2001/923/WE ustanawiającą program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) (Dz.U. L 330 z 28.11.2006, s. 28)

Prawodawstwo w dziedzinie bankowości i finansów

Dyrektywa 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (Dz.U. L 84 z 26.3.1997, s. 22)
